ĢENERĀLADVOKĀTA MELHIORA VATELĒ [MELCHIOR WATHELET]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 7. septembrī [1]

Lieta C-496/15

Alphonse Eschenbrenner
pret
Bundesagentur für Arbeit

(Landessozialgericht Rheinland-Pfalz (Reinzemes-Pfalcas federālās zemes Sociālo lietu tiesa, Vācija)
lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Darba ņēmēju brīva pārvietošanās — LESD 45. pants — Regula (ES) Nr. 492/2011 — 7. pants — Nediskriminācijas princips — Pārrobežu darba ņēmējs, kurš ir ienākuma nodokļa maksātājs dzīvesvietas dalībvalstī — Direktīva 2008/94/EK — Pabalsts, ko nodarbinātības dalībvalsts izmaksā darba devēja maksātnespējas gadījumā — Aprēķināšanas noteikumi — Nodarbinātības dalībvalsts algas nodokļa nosacīta vērā ņemšana

I – Ievads

1. Izskatāmais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 22. septembrī Tiesas kancelejā iesniegusi *Landessozialgericht Rheinland-Pfalz* (Reinzemes-Pfalcas federālās zemes Sociālo lietu tiesa, Vācija), attiecas uz LESD 45. panta un Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 5. aprīļa Regulas (ES) Nr. 492/2011 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Savienībā [2] 7. panta interpretāciju.

2. Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp Francijā dzīvojošu Francijas pilsoni *Alphonse Eschenbrenner* un *Bundesagentur für Arbeit* (Federālā nodarbinātības aģentūra, Vācija; turpmāk tekstā – "Aģentūra"). Šī tiesvedība ir saistīta ar to, ka Aģentūra, nosakot *A. Eschenbrenner* sakarā ar viņa Vācijas darba devēja maksātnespēju izmaksājamā pabalsta maksātnespējas gadījumā apmēru, ir nosacīti ņēmusi vērā Vācijā piemērojamo algas nodokli.

1 — Oriģinālvaloda – franču.
2 — OV 2011, L 141, 1. lpp.

II – Atbilstošās tiesību normas

A – *Starptautiskās tiesības*

3. Nodokļu konvencijas, kas 1959. gada 21. jūlijā Parīzē noslēgta starp Francijas Republiku un Vācijas Federatīvo Republiku nolūkā novērst nodokļu dubultu uzlikšanu un paredzēt valsts pārvaldes un tiesu iestāžu savstarpējas palīdzības noteikumus ienākuma un īpašuma nodokļu jomā, kā arī profesionālās darbības nodokļa un zemes nodokļu likmēm (turpmāk tekstā – "nodokļu konvencija"), 13. pantā ir noteikts:

"(1) Izņemot nākamajos punktos paredzētos gadījumus, ienākumi no algota darba ir apliekami ar nodokli vienīgi tajā Līgumslēdzējā valstī, kurā tiek veikts šo ienākumu pamatā esošais darbs. [..]

[..]

(5) a) Izdarot atkāpi [no 1. punkta], ienākumi, kuru gūšanas pamats ir tādu personu algots darbs, kuras strādā vienas Līgumslēdzējas valsts pierobežas zonā un kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir otras Līgumslēdzējas valsts pierobežas zonā, kur tās parasti atgriežas katru dienu, ir apliekami ar nodokli vienīgi šajā otrajā valstī;

[..]."

4. Šīs nodokļu konvencijas 14. pantā ir noteikts:

"(1) Atlīdzības, darba algas un pielīdzināms atalgojums, kā arī vecuma pensijas, kuras kāda no līgumslēdzējām valstīm, federālā zeme vai kāda šīs zemes vai valsts publisko tiesību juridiskā persona maksā otrā valstī dzīvojošai fiziskajai personai par konkrētajā laikā vai agrāk veiktu darbu valsts pārvaldē vai bruņotajos spēkos, ar nodokli ir apliekamas tikai pirmajā valstī. [..]

(2) Tostarp 1. punkta pirmā teikuma noteikumi tiek piemēroti:

1. Attiecībā uz summām, kas izmaksātas kā valsts sociālās apdrošināšanas maksājumi;

[..]."

B – *Savienības tiesības*

1) Regula Nr. 492/2011

5. Regulas Nr. 492/2011 7. pants, kas ietverts I nodaļas "Nodarbinātība, vienlīdzīga attieksme un darba ņēmēju ģimenes" 2. iedaļā "Nodarbinātība un vienlīdzīga attieksme", ir formulēts šādi:

"1. Darba ņēmējam, kas ir dalībvalsts valstspiederīgais, citā dalībvalstī valstspiederības dēļ nedrīkst piemērot citādus darba un nodarbinātības nosacījumus kā minētās valsts darba ņēmējiem, īpaši attiecībā uz atalgojumu, atlaišanu un bezdarba gadījumā – atjaunošanu darbā vai atkārtotu pieņemšanu darbā.

2. Šādam darba ņēmējam ir tādas pašas sociālās un nodokļu priekšrocības kā attiecīgās valsts darba ņēmējiem.

[..]"

2) Direktīva 2008/94/EK

6. Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/94/EK par darba ņēmēju aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā[3] 1. pantā ir paredzēts:

“1. Šī direktīva attiecas uz tām darba ņēmēju prasībām [prasījumiem] pret darba devējiem, kas atzīti par maksātnespējīgiem 2. panta 1. punkta nozīmē, kuras izriet no darba līgumiem vai darba attiecībām.

[..]”

7. Šīs direktīvas 2. panta 1. punktā ir definēti nosacījumi, ar kādiem šīs direktīvas izpratnē darba devējs tiek uzskatīts par maksātnespējīgu. Saskaņā ar šā panta 2. punktu:

“Šī direktīva neierobežo valstu tiesību aktos definētos terminus “darba ņēmējs”, “darba devējs”, “darba samaksa”, “iegūtās tiesības” un “iegūstamās tiesības”.

[..]”

8. Direktīvas 2008/94 3. pantā ir paredzēts:

“Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 4. pantu garantiju iestādes garantē to, ka apmierina darba ņēmēju prasījumus attiecībā uz darba samaksu, kas izriet no darba līgumiem vai darba attiecībām, ietverot atlaišanas pabalstus sakarā ar darba attiecību pārtraukšanu, ja tos paredz valsts tiesību akti.

Prasījumi, ko pārņem garantiju iestāde, ir neapmaksātie [neapmierinātie] prasījumi par laikposmu pirms un/vai, attiecīgā gadījumā, pēc kāda noteikta datuma, ko nosaka dalībvalstis.

9. Direktīvas 2008/94 4. pantā ir noteikts:

“1. Dalībvalstīm ir tiesības ierobežot 3. pantā minēto garantiju iestāžu atbildību.

2. Ja dalībvalstis izmanto 1. punktā minēto izvēli, tās nosaka laikposma ilgumu, par kuru garantiju iestādei jāapmierina neapmaksātie [neapmierinātie] prasījumi. Tomēr tas nevar būt īsāks par tādu laikposmu, kas aptver atlīdzību par pēdējiem trim darba attiecību mēnešiem pirms un/vai pēc 3. pantā minētās dienas.

[..]

3. Dalībvalstis var noteikt augšējās robežas garantiju iestāžu maksājumiem. Šīs augšējās robežas nedrīkst būt zemākas par tādu līmeni, kas sociālā ziņā saderīgs ar šīs direktīvas sociālajiem mērķiem.

[..]”

3 — OV 2008, L 283, 36. lpp.

C – *Vācijas tiesiskais regulējums*

10. *Einkommensteuergesetz* (Likums par ienākuma nodokli) 3. pantā ir paredzēts:

"Ar nodokli neapliek: [..]

2. [..]

b) pabalstu darba devēja maksātnespējas gadījumā, [..]."

11. *Sozialgesetzbuch* (Sociālā nodrošinājuma kodekss (*SGB*)) III sējuma (turpmāk tekstā – "*SGB III*") 165. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Darba ņēmējiem ir tiesības saņemt pabalstu darba devēja maksātnespējas gadījumā, ja viņi ir bijuši nodarbināti valsts teritorijā, un līdz ar darba devēja maksātnespējas iestāšanos viņiem ir tiesības prasīt nesamaksāto darba algu par pēdējiem trīs darba tiesisko attiecību mēnešiem. [..]"

12. *SGB III* 167. pantā "Apmērs" ir paredzēts:

"(1) Darba devēja maksātnespējas pabalsts tiek izmaksāts neto atalgojuma apmērā, kurš ir vienāds ar bruto atalgojumu, līdz iemaksu aprēķina augšējai robežai, kas paredzēta *SGB III* 341. panta 4. punktā, no kura atskaitīti likumā paredzētie ieturējumi.

(2) Ja darba ņēmējs

[..]2. saskaņā ar viņam piemērojamām tiesību normām nav ne ienākuma nodokļa maksātājs valsts teritorijā, ne arī viņam izmaksājamais darba devēja maksātnespējas pabalsts saskaņā ar viņam piemērojamām tiesību normām ir apliekams ar nodokli, no atalgojuma ir jāatskaita nodokļi, kas no šā atalgojuma būtu tikuši ieturēti, ja darba ņēmējs būtu bijis nodokļu maksātājs valsts teritorijā."

13. *SGB III* 169. panta "Aizstāšana" pirmajā teikumā ir noteikts:

"Prasījumi par darba algas samaksu, kas ir pamatā tiesībām uz pabalstu darba devēja maksātnespējas gadījumā, aizstāšanas ceļā tiek nodoti [Aģentūrai], kad pabalsts maksātnespējas gadījumā tiek pieprasīts."

III – Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

14. *A. Eschenbrenner*, Francijas pilsonis, dzīvo Francijā. Kopš 1996. gada viņš strādāja uzņēmumā Vācijā kā pārrobežu darba ņēmējs nodokļu konvencijas izpratnē. Tādējādi viņa Vācijā gūtie ienākumi tika aplikti ar nodokļiem Francijā.

15. 2012. gada 29. jūnijā tika uzsākts *A. Eschenbrenner* darba devēja maksātnespējas process.

16. Līdz 2012. gada martam *A. Eschenbrenner* darba alga un atlīdzības tika izmaksātas pilnā apmērā. Par laiku no 2012. gada 1. aprīļa līdz 2012. gada 28. jūnijam pagaidu maksātnespējas administrators *A. Eschenbrenner* avansa maksājuma veidā izmaksāja atalgojumu EUR 3 550,24 apmērā. Saskaņā ar maksātnespējas administratora izsniegto izziņu par pabalsta darba devēja maksātnespējas gadījumā

apmēru *A. Eschenbrenner* par minēto laikposmu pienācās kopumā EUR 5 571,88 [4].

17. 2012. gada 13. jūlijā *A. Eschenbrenner* iesniedza pieteikumu pabalsta maksātnespējas gadījumā saņemšanai. Ar 2012. gada 18. jūlija lēmumu viņam kā šis pabalsts tika piešķirta kopsumma EUR 356,77 apmērā. Šo apmēru Aģentūra aprēķināja, no *A. Eschenbrenner* bruto atalgojuma atskaitot gan sociālās iemaksas, gan 2012. gada aprīlī izmaksāto avansu, kas bija pagaidu maksātnespējas administratora piešķirtā summa avansā, gan arī Vācijas tiesību aktos paredzētā ienākuma nodokļa nosacītu ieturējumu.

18. Savā sūdzībā par šo lēmumu *A. Eschenbrenner* uzsvēra, ka Vācijas nodokļa nosacītā ieturēšana ir pretrunā Savienības tiesībām, jo viņš nav nodokļu maksātājs Vācijā. Ar 2012. gada 18. septembra lēmumu Aģentūra noraidīja šo sūdzību, pamatojoties uz to, ka pabalsts maksātnespējas gadījumā ir ticis aprēķināts pareizi atbilstoši spēkā esošajām Vācijas tiesību normām.

19. 2012. gada 18. oktobrī *A. Eschenbrenner* iesniedza prasību *Sozialgericht* (Sociālo lietu tiesa). Viņš uzsvēra, ka *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunktā paredzētā pabalsta maksātnespējas gadījumā aprēķināšanas metode neatbilst LESD 45. pantam, jo tā negatīvi ietekmē viņa kā pārrobežu darba ņēmēja stāvokli. Pēc *A. Eschenbrenner* ieskata, Vācijas darba ņēmēji saņem pabalstu maksātnespējas gadījumā pilnā apmērā no viņu agrākajiem neto ienākumiem, kamēr viņš kā pārrobežu darba ņēmējs, kuram nodokļi parastā gadījumā ir jāmaksā Francijā, ir saņēmis acīmredzami mazāku summu par viņa agrākajiem neto ienākumiem, jo nosacīti ir ticis ņemts vērā Vācijā spēkā esošais nodoklis, kas ir acīmredzami augstāks, nekā Francijā piemērojamais.

20. Ar 2013. gada 16. oktobra spriedumu *Sozialgericht* (Sociālo lietu tiesa) noraidīja prasību. 2013. gada 9. decembrī *A. Eschenbrenner* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā.

21. Iesniedzējtiesa uzskata, ka principā pabalstam maksātnespējas gadījumā būtu jābūt vienādam ar neto atalgojumu. Taču, piemērojot *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunktā paredzēto aprēķināšanas metodi, šis pabalsts neļaujot pārrobežu darba ņēmējiem precīzi kompensēt viņu agrāko neto atalgojumu. Tā norāda, ka 2004. gada 16. septembra spriedumā *Merida* (C-400/02, EU:C:2004:537) un 2012. gada 28. jūnija spriedumā *Erny* (C-172/11, EU:C:2012:399) Tiesa attiecīgi ir secinājusi, ka Vācijā maksājamā ienākuma nodokļa nosacīta atskaitīšana, aprēķinot, pirmkārt, pagaidu papildu pabalstu par labu bijušajiem sabiedroto spēku darbiniekiem Vācijā un, otrkārt, piemaksu darbiniekiem, kuri pirms pensionēšanās ir iecelti nepilna darba laika režīmā, izmaksātajam atalgojumam, ir uzskatāma par netiešu diskrimināciju.

22. Tomēr iesniedzējtiesa norāda, ka atšķirībā no situācijām abās šajās pēdējās lietās *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunkts faktiski neizraisot nodokļu dubultu uzlikšanu, jo aplūkojamajā gadījumā vienīgais nodoklis, kas būtu jāmaksā Vācijā, pabalsta maksātnespējas gadījumā aprēķināšanā tiek ņemts vērā nosacīti.

23. Iesniedzējtiesa šaubās par *Sozialgericht* (Sociālo lietu tiesa) interpretācijas atbilstību Savienības tiesībām, saskaņā ar kuru pabalsta maksātnespējas gadījumā saņēmējs saglabājot prasījuma tiesības pret savu darba devēju daļā par savas bruto algas nodokļu daļu. Proti, pat ja pārrobežu darba ņēmējs saglabātu prasījuma tiesības pret savu darba devēju, no viņa puses būtu vajadzīgas papildu pūles un viņš kopumā būtu neaizsargātāks par Vācijas darba ņēmēju, jo, iesniedzējtiesas ieskatā, nav neiespējami, ka pēc parādnieka aktīvu atsavināšanas viņa prasījums netiek apmierināts. Iesniedzējtiesa norāda, ka šāda interpretācija varētu būt pretrunā ar Direktīvu 2008/94, kura principā paredz, ka ir jākompensē visi neapmierinātie prasījumi par darba algu.

4 — No norādītās summas tika ieturētas sociālās apdrošināšanas iemaksas EUR 1 094,57, ko veidoja EUR 379,11, EUR 371,23 un EUR 344,23 attiecīgi par 2012. gada aprīli, maiju un jūniju. Turklāt par aprīli *A. Eschenbrenner* papildus saņēma avansu EUR 36,90 apmērā kā ceļa un uzturēšanās izdevumu aprēķinu, kas jau ir iekļauts EUR 5 571,88 summā.

24. Šajos apstākļos *Landessozialgericht Rheinland-Pfalz* (Reinzemes-Pfalcas federālās zemes Sociālo lietu tiesa) ir nolēmusi apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ar Eiropas Savienības primāro un/vai sekundāro tiesību normām (it īpaši LESD 45. pantu un Regulas Nr. 492/2011 7. pantu) ir saderīga situācija, kad darba devēja maksātnespējas gadījumā Vācijā nodarbinātam darba ņēmējam, kurš dzīvo citā dalībvalstī, kurš nav ienākuma nodokļa maksātājs Vācijā un kuram izmaksājamais darba devēja maksātnespējas pabalsts saskaņā ar viņam piemērojamām tiesību normām nav apliekams ar nodokli, no viņa darba samaksas, uz kuru pamatojoties aprēķina viņam pienākošos maksātnespējas pabalstu, tiek nosacīti ieturēti nodokļi, kas Vācijas nodokļu maksātājam tiktu ieturēti no darba samaksas, ja viņš darba devējam vairs nevar izvirzīt prasījumu par bruto atalgojumam piemērojamās nodokļu daļas samaksu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai saderība ar Eiropas Savienības primāro un/vai sekundāro tiesību normām ir tajā gadījumā, ja darba ņēmējs šādā situācijā darba devējam joprojām var izvirzīt prasījumu par bruto atalgojumam piemērotās nodokļu daļas samaksu?"

IV – Tiesvedība Tiesā

25. Rakstveida apsvērumus ir iesniegusi Vācijas valdība un Eiropas Komisija. Tiesas sēdē, kas notika 2016. gada 7. jūlijā, tās pauda mutvārdu apsvērumus.

V – Analīze

26. Ar saviem prejudiciālajiem jautājumiem, kuri, manuprāt, ir jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesa pēc būtības vaicā, vai LESD 45. panta 2. punkts un Regulas Nr. 492/2011 7. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunktā ietverto, kas pretēji darba ņēmēju, kuri ir ienākuma nodokļa maksātāji Vācijā [5], situācijai pārrobežu darba ņēmējiem, kuri nav nedz ienākuma nodokļa maksātāji Vācijā, nedz arī kuriem Francijā ar nodokli tiek aplikts pabalsts maksātnespējas gadījumā, negarantē viņu agrākajam neto atalgojumam līdzvērtīgu pabalstu maksātnespējas gadījumā.

27. Iesniedzējtiesa arī vaicā, vai lietas risinājumu ietekmē tas, vai pārrobežu darba ņēmējam ir iespēja vērsties pret darba devēju ar prasījumu bruto algas neizmaksātās daļas apmērā.

A – *Ievada apsvērumi*

28. Aģentūras *A. Eschenbrenner* izmaksātais pabalsts maksātnespējas gadījumā ir saistīts ar prasījumu par darba algas samaksu, kas izriet no darba attiecībām laika posmā no 2012. gada 1. aprīļa līdz 28. jūnijam, proti, trim mēnešiem.

29. No Tiesas lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar *SGB III* 167. panta 1. punktu pabalsts maksātnespējas gadījumā tiek izmaksāts darba ņēmēja neto atalgojuma apmērā, kas ir vienāds ar viņa bruto atalgojumu [6], no kura atskaitīts Vācijā piemērojamais ienākuma nodoklis.

5 — Skat. *SGB III* 167. panta 1. punktu.

6 — Iekļaujoties *SGB III* 341. panta 4. punktā paredzētās iemaksu aprēķina augšējās robežas. Nešķiet, ka šis maksimālais apmērs ir relevants pamatlietā.

30. Taču saskaņā ar *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunktu [7] tāda pārrobežu darba ņēmēja kā *A. Eschenbrenner* gadījumā, kurš nav ne ienākuma nodokļa maksātājs Vācijā, nedz arī kura pabalsts maksātnespējas gadījumā tiek aplikts ar nodokli saskaņā ar viņam Francijā piemērojamām tiesību normām, šis pabalsts nosacīti tiek samazināts Vācijā piemērojamā ienākuma nodokļa apmērā.

31. No minētā izriet, ka, lai gan konkrētie pārrobežu darba ņēmējiem tiek radīta tāda pati situācija kā tiem darba ņēmējiem, kuri ir ienākuma nodokļa maksātāji Vācijā, attiecībā uz piešķiramā pabalsta maksātnespējas gadījumā *apmēru* viņi atšķirībā no darba ņēmējiem, kuri ir ienākuma nodokļa maksātāji Vācijā, nesaņem viņu agrākajam neto atalgojumam līdzvērtīgu pabalstu maksātnespējas gadījumā.

32. Tātad viņu saņemtais pabalsts neļauj kompensēt tādu pārrobežu darba ņēmēju kā *A. Eschenbrenner* agrāko neto atalgojumu, jo saskaņā ar nodokļu konvenciju nosacītā daļa, kas atbilst Vācijā piemērojamajam ienākuma nodoklim, ir augstāka par Francijā iepriekš [8] piemērojamo ienākuma nodokli.

B – *Nodokļu dubultas uzlikšanas neesamība un Vācijas Federatīvās Republikas kompetence nodokļu jomā*

33. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, pirmkārt, ka nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanas pasākumi Vācijas tiesību sistēmā ir tikuši ieviesti ar nodokļu konvencijas 14. panta 2. punkta 1. apakšpunktu, kurā ir paredzēts, ka tiesības aplikt ar nodokli tādu pārrobežu darba ņēmēju kā *A. Eschenbrenner* pabalstus maksātnespējas gadījumā ir vienīgi Vācijas Federatīvajai Republikai, un, otrkārt, ka ar *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunkta [9] piemērošanas rezultātā nerodas faktiskas nodokļu dubultas uzlikšanas risks.

34. Ievērojot nodokļu dubultas uzlikšanas neesamību, iesniedzējtiesa vaicā, vai konkrētais valsts tiesiskais regulējums ir uzskatāms par konkrētos pārrobežu darba ņēmējus diskriminējošu pasākumu, kas neatbilst LESD 45. panta 2. punktam un Regulas Nr. 492/2011 7. pantam.

35. Proti, lietās, kurās tika taisīts 2004. gada 16. septembra spriedums *Merida* (C-400/02, EU:C:2004:537, 37. punkts), [10] un 2012. gada 28. jūnija spriedums *Erny* (C-172/11, EU:C:2012:399) [11], Tiesas pamatojums – vismaz daļēji – bija balstīts uz to, ka pārrobežu darba ņēmējs ir ticis pakļauts nodokļu dubultas uzlikšanas riskam.

7 — Saskaņā ar Vācijas valdības norādīto šī tiesību norma ir izņēmums no *SGB III* 167. panta 1. punktā noteiktā.

8 — Proti, pirms viņa darba devēja maksātnespējas.

9 — Jāatzīmē, ka *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunkts, kas tostarp paredz nodokļu nosacītu atskaitīšanu, nav ietverts Vācijas nodokļu kodeksā.

10 — Šajā lietā Tiesa pēc būtības nosprieda, ka nediskriminācijas princips nepieļauj darba koplīgumā ietvertu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru tāda sociālā pakalpojuma kā pagaidu papildu pabalsta par veikto darbu, kas darbiniekiem tiek piešķirts uzteikuma gadījumā un ko izmaksā nodarbinātības dalībvalsts darba ņēmējam, kurš dzīvo un ir nodokļu maksātājs citā dalībvalstī, apmērs tiek aprēķināts tādējādi, ka nodarbinātības dalībvalstī maksājamais algas nodoklis nosacīti tiek atskaitīts, nosakot šā pabalsta aprēķina bāzi, lai gan saskaņā ar konvenciju, kas paredz novērst nodokļu dubultu uzlikšanu, analogas atlīdzības, algas un atalgojumi, kas tiek maksāti darba ņēmējiem, kuri nedzīvo šajā valstī, ir apliekami vienīgi šo pēdējo dzīvesvietas dalībvalstī.

11 — Lietā, kurā tika taisīts 2012. gada 28. jūnija spriedums *Erny* (C-172/11, EU:C:2012:399), darba devēja izmaksāta piemaksa pakāpeniskas priekšlaicīgas pensionēšanās režīma ietvaros tika aprēķināta tādā veidā, ka darba ņēmēja maksājamais algas nodoklis nodarbinātības dalībvalstī tika nosacīti atskaitīts, nosakot šīs piemaksas aprēķina bāzi, lai gan saskaņā ar konvenciju, kas paredz novērst nodokļu dubultu uzlikšanu, analogas pārrobežu darba ņēmējiem izmaksātās atlīdzības, atalgojumi un algas bija apliekamas ar nodokli viņu dzīvesvietas dalībvalstī. Šā sprieduma 45. punktā Tiesa nosprieda, ka "pārrobežu darba ņēmēju gadījumā nosacīta Vācijas algas nodokļa likmes piemērošana neļauj pārskaitītajai summai sasniegt līmeni aptuveni 85 % apmērā no neto atalgojuma, ko tie saņēma agrāk par pilna laika darbu, atšķirībā no parastās Vācijā dzīvojošo darba ņēmēju situācijas".

36. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka gadījumā, ja Savienībā nav veikti unificēšanas vai saskaņošanas pasākumi, dalībvalstis saglabā kompetenci līgumiski vai vienpusēji noteikt savu nodokļu uzlikšanas pilnvaru sadalījuma kritērijus, tostarp, lai novērstu nodokļu dubulto uzlikšanu. To ziņā ir ieviest pasākumus, kas vajadzīgi, lai novērstu nodokļu dubultas uzlikšanas gadījumus, arī izmantojot kritērijus, kas tiek ievēroti starptautiskajā nodokļu praksē [12].

37. Līdz ar to es uzskatu, ka Vācijas Federatīvās Republikas tiesības aplikt ar nodokli tādu pārrobežu darba ņēmēju kā *A. Eschenbrenner* pabalstus maksātnespējas gadījumā atbilstoši nodokļu konvencijai un tās valsts tiesībām nav apšaubāmas [13]. Tomēr šāds secinājums (un it īpaši fakts, ka izskatāmajā lietā nodokļu konvencija ir ievērota un ka nav notikusi nodokļu dubulta uzlikšana) automātiski nenozīmē, ka Vācijas tiesiskais regulējums atbilst Savienības tiesībām [14].

C – Savienības tiesību normās nostiprinātais nediskriminācijas princips, kas ir pirmā prejudiciālā jautājuma priekšmets

38. LESD 45. panta 2. punktā ir aizliegta dalībvalstu darba ņēmēju jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ saistībā ar darbu, atalgojumu un citiem nodarbinātības nosacījumiem. Regulas Nr. 492/2011 7. panta 1. un 2. punkts ir tik vien kā konkrētāks LESD 45. panta 2. punktā nostiprinātā principa formulējums specifiskajās darba un nodarbinātības nosacījumu, kā arī sociālo priekšrocību piešķiršanas jomās. Līdz ar to Regulas Nr. 492/2011 7. panta 1. un 2. punkts ir jāinterpretē tāpat kā LESD 45. panta 2. punkts [15].

39. Gan LESD 45. pantā, gan Regulas Nr. 492/2011 7. pantā ietvertais vienlīdzīgas attieksmes princips aizliedz ne vien atklātu diskrimināciju pilsonības dēļ, bet arī jebkādas formas slēptu diskrimināciju, kas, piemērojot citus nošķiršanas kritērijus, faktiski rada tādu pašu rezultātu. Izņemot gadījumus, kad valsts tiesību norma ir objektīvi pamatota un samērīga ar sasniedzamo mērķi – pat ja tā tiek piemērota neatkarīgi no pilsonības –, tā ir atzīstama par netieši diskriminējošu, ja tā pēc savas būtības var vairāk ietekmēt migrējošos darba ņēmējus nekā pašmāju darba ņēmējus un tādējādi draud radīt nelabvēlīgāku stāvokli īpaši pirmajiem [16]. Lai kādu pasākumu varētu atzīt par netieši diskriminējošu, nav nepieciešams, lai tas radītu labvēlīgāku stāvokli visiem valsts pilsoņiem vai radītu nelabvēlīgāku stāvokli tikai citu dalībvalstu pilsoņiem, izņemot valsts pilsoņus [17].

40. Turklāt atbilstoši nediskriminācijas principam ir nepieciešams, lai ne vien līdzīgas situācijas netiktu aplūkotas atšķirīgi, bet arī lai atšķirīgas situācijas netiktu aplūkotas vienādi [18].

12 — Skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria* (C-157/10, EU:C:2011:813, 28., 29., 31. un 32. punkts un tajos minētā judikatūra).

13 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 1998. gada 12. maijs, *Gilly* (C-336/96, EU:C:1998:221, 30. punkts).

14 — Starp citu, jāvaicā, vai attiecībā uz *A. Eschenbrenner* izmaksāto pabalstu maksātnespējas gadījumā Vācijas Federatīvā Republika patiesi ir īstenojusi kompetenci nodokļu jomā, jo saskaņā ar *Einkommensteuergesetz* (Likums par ienākumu nodokli) 3. panta 2. punkta b) apakšpunktu šis pabalsts ar nodokļiem aplikts netiek un nosacīta nodokļa atskaitīšana realitātē varētu izpausties tādējādi, ka saņēmējs nesaņem lielāku summu par neto algu, ko viņš būtu saņēmis, ja viņa darba devējs nebūtu kļuvis maksātnespējīgs, lai arī tiesas sēdē Vācijas valdība to neatzina. Turklāt ir paradoksāli atskaitīt no ar nodokli apliekama, bet Vācijā no nodokļa atbrīvota pabalsta summu, kas atbilst Vācijā spēkā esošajam algas nodoklim (faktiski, tikai atbilstoši vispārējai likmei bez iespējamiem atskaitījumiem sakarā ar apliekamās personas personīgo un ģimenes stāvokli), kaut gan alga, ja tāda būtu bijusi, būtu apliekama ar nodokli Francijā!

15 — Skat. spriedumus, 2013. gada 20. jūnijs, *Giersch* u.c. (C-20/12, EU:C:2013:411, 35. punkts) un 2013. gada 5. decembris, *Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken* (C-514/12, EU:C:2013:799, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

16 — Skat. spriedumu, 2013. gada 5. decembris, *Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken* (C-514/12, EU:C:2013:799, 25. un 26. punkts).

17 — Skat. spriedumu, 2012. gada 28. jūnijs, *Erny* (C-172/11, EU:C:2012:399, 41. punkts).

18 — Skat. spriedumu, 2004. gada 16. septembris, *Merida* (C-400/02, EU:C:2004:537, 22. punkts).

41. Jāatzīmē, ka iesniedzējtiesa skaidri nenorāda to, vai pabalsts maksātnespējas gadījumā ir "atalgojums" Regulas Nr. 492/2011 7. panta 1. punkta izpratnē vai "sociāla priekšrocība" šīs regulas 7. panta 2. punkta izpratnē [19]. Tomēr, ņemot vērā, ka saskaņā ar šīs tiesas norādīto un atbilstoši nodokļu konvencijas 14. panta 2. punkta 1. apakšpunktam pabalsts maksātnespējas gadījumā ir apliekams ar nodokli valstī, kura šo pabalstu izmaksā [20], no tā, pēc mana ieskata, var izsecināt, ka šīs tiesas izpratnē šis pabalsts tiek izmaksāts "sakarā ar valsts sociālo apdrošināšanu" un ir uzskatāms par sociālu pabalstu. Jānorāda arī, ka savos rakstveida apsvērumos Vācijas valdība norāda, ka pabalsts maksātnespējas gadījumā ir uzskatāms par sociālu pabalstu, kas tiek izmaksāts nolūkā veicināt nodarbinātību.

42. Katrā ziņā, kā to savos rakstveida apsvērumos norāda Komisija, tam, vai pabalsts maksātnespējas gadījumā ietilpst Regulas Nr. 492/2011 7. panta 1. vai 2. punkta piemērošanas jomā, nav lielas nozīmes, jo abas šīs tiesību normas ir LESD 45. panta 2. punktā nostiprinātā vienlīdzīgas attieksmes principa piemērošanai.

43. Papildus LESD 45. pantam un Regulas Nr. 492/2011 7. pantam es uzskatu par vajadzīgu pamatojumā iekļaut Direktīvu 2008/94, lai arī tā nav minēta prejudiciālajos jautājumos.

D – *Direktīva 2008/94*

44. Tā kā ar Direktīvas 2008/94 3. pantu ir paredzēts pienākums apmierināt pastāvošos darba ņēmēju prasījumus par darba samaksu [21], iesniedzējtiesas uzdotais jautājums par diskrimināciju attiecībā uz *A. Eschenbrenner* izmaksāto pabalstu maksātnespējas gadījumā ir jāizvērtē, ņemot vērā šīs direktīvas sociālo mērķi.

45. Šajā ziņā Tiesa ir uzsvērusi, ka prasījumu par darba samaksu rakstura dēļ to apmierināšana ir ļoti nozīmīga ieinteresētajām personām [22].

46. Turklāt 2011. gada 17. novembra spriedumā *van Ardennen* (C-435/10, EU:C:2011:751, 27. un 28. punkts) Tiesa pamatoti ir norādījusi, ka Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvas 80/987/EEK par darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā [23], kuras tiesību normas pēc būtības atbilst Direktīvas 2008/94 tiesību normām [24], mērķis ir nodrošināt visiem darba ņēmējiem Eiropas Savienības mērogā *minimālo aizsardzību* [25] darba devēja maksātnespējas gadījumā, apmierinot darba ņēmēju pastāvošos prasījumus par atalgojuma samaksu atbilstīgi darba līgumiem vai darba tiesiskajām attiecībām, kas nav apmierināti par noteiktu laika posmu. Tieši šādā nolūkā Direktīvas 2008/94 3. pantā dalībvalstīm ir noteikts pienākums veikt vajadzīgos pasākumus, lai saskaņā ar šīs direktīvas 4. pantu garantiju iestādes nodrošinātu, ka tiek apmierināti darba ņēmēju neapmierinātie prasījumi.

19 — 2009. gada 16. jūlija sprieduma *Visciano* (C-69/08, EU:C:2009:468) 29. punktā Tiesa pamatoti ir nospriedusi, ka tādu prasījumu, kāds tiek izskatīts pamatlietā, juridiskais raksturs ir jādefinē valsts tiesībās.

20 — Proti, konkrētajā gadījumā Vācijā.

21 — Skat. spriedumu, 2011. gada 10. februāris *Andersson* (C-30/10, EU:C:2011:66, 22. punkts).

22 — Skat. spriedumu, 2009. gada 16. jūlijs, *Visciano* (C-69/08, EU:C:2009:468, 44. punkts).

23 — OV 1980, L 283, 23. lpp., kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīvu 2002/74/EK (OV 2002, L 270, 10. lpp.).

24 — Proti, 2011. gada 10. februāra sprieduma *Andersson* (C-30/10, EU:C:2011:66) 20. punktā Tiesa nosprieda, ka Direktīva 2008/94 kodificē Direktīvu 80/987 un pēc būtības satur tādas pašas tiesību normas kā šī pēdējā.

25 — Direktīvas 2008/94 preambulas 3. apsvērumā ir paredzēts, ka "ir jāparedz darba ņēmēju aizsardzība to darba devēja maksātnespējas gadījumā, jo īpaši – lai garantētu, ka apmierina to prasījumus attiecībā uz darba samaksu, un lai tiem nodrošinātu aizsardzības minimumu, ņemot vērā nepieciešamību līdzsvarot ekonomisko un sociālo attīstību Kopienā. Šim nolūkam dalībvalstīm vajadzētu izveidot iestādi, kas garantē attiecīgo darba ņēmēju prasījumu apmierināšanu attiecībā uz darba samaksu".

47. Direktīvas 2008/94 4. pantā dalībvalstīm ir paredzēta iespēja ierobežot prasījumu apmierināšanas pienākumu, nosakot atsauces laikposmu vai garantijas laikposmu un/vai nosakot maksājumu augšējās robežas [26].

48. Līdz ar to saskaņā ar Direktīvas 2008/94 4. panta 1. punktu dalībvalstīm ir iespēja ierobežot prasījumu apmierināšanas pienākumu ar konkrētu laikposmu, kas nosakāms atbilstoši šīs direktīvas 4. panta 2. punkta nosacījumiem [27]. Šajā ziņā no Tiesas lietā esošajiem materiāliem izriet, ka pabalsts maksātnespējas gadījumā aptver pēdējos trīs darba līguma mēnešus saskaņā ar *SGB III* 165. panta 1. punktu.

49. Turklāt Direktīvas 2008/94 4. panta 3. punkta pirmajā daļā dalībvalstīm ir paredzēta iespēja noteikt darba ņēmēju neapmierināto prasījumu apmierināšanas garantiju augšējo robežu, lai novērstu tādu summu izmaksāšanu, kas pārsniedz šīs direktīvas sociālo mērķi. Tomēr Tiesa ir nospriedusi, ka, lai arī dalībvalstīm ir tiesības noteikt neapmierināto prasījumu garantiju augšējo robežu, *tām šīs augšējās robežas ietvaros ir jānodrošina visu konkrēto neapmierināto prasījumu apmierināšana* [28].

50. Tā, lai arī Direktīvas 2008/94 3. pantā ir paredzēts, ka garantiju iestādes nodrošina darba ņēmēju neapmierināto prasījumu apmierināšanu, es pievienojos Vācijas valdības apsvērumiem, saskaņā ar kuriem "šajā direktīvā tomēr nav nevienas tiesību normas, kas noteiktu to, vai ir runa par bruto vai neto vērtībām, un to, kāds nodokļu režīms attiecīgā gadījumā ir jāpiemēro pabalstam maksātnespējas gadījumā". Proti, Direktīva 2008/94 neregulē konkrētajiem prasījumiem piemērojamo nodokļu režīmu. Tātad, tā kā Savienības tiesību piemērošanas harmonizācija nav veikta, dalībvalstīm ir tiesības aplikt vai neaplikt ar nodokli pabalstu maksātnespējas gadījumā, kas atbilst darba ņēmēju neapmierinātajiem prasījumiem.

51. Darba ņēmējiem, kuri dzīvo Vācijā, pabalsts maksātnespējas gadījumā tiek izmaksāts neto atalgojuma apmērā. No tā izriet, ka šiem pēdējiem pabalsts maksātnespējas gadījumā principā ir līdzvērtīgs viņu iepriekš kā aktīviem darba ņēmējiem saņemtajai neto algai. Līdz ar to attiecīgajā laika posmā šo darba ņēmēju neto atalgojuma situācija tiek atjaunota ar atpakaļvērstu spēku, jo viņi saņem savu agrāko neto algu.

52. Savukārt pārrobežu darba ņēmējiem, kuri atrodas *A. Eschenbrenner* situācijā, Vācijas algas nodokļa nosacīta atskaitīšana, nosakot pabalstu maksātnespējas gadījumā atbilstoši *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunktam, neļauj sasniegt tādu pašu rezultātu [29].

53. Proti, Vācijas algas nodokļa nosacīta ņemšana vērā negatīvi ietekmē tādus pārrobežu darba ņēmējus kā *A. Eschenbrenner* un rada tiem nelabvēlīgāku situāciju nekā darba ņēmējiem, kuri dzīvo Vācijā. Atšķirībā no šiem pēdējiem pārrobežu darba ņēmēju neto atalgojuma situācija konkrētajā laika posmā netiek atlīdzināta vai atjaunota ar atpakaļvērstu spēku [30].

54. Tātad šķiet, ka aplūkojamais valsts tiesiskais regulējums pārrobežu darba ņēmējiem tiek piemērots tāpat kā Vācijā dzīvojošajiem darba ņēmējiem, lai gan viņi atrodas nesalīdzināmās situācijās [31]. Proti, līdz viņa darba devēja maksātnespējai *A. Eschenbrenner* bija nodokļu maksātājs Francijā un guva augstākus neto ienākumus nekā darbinieks, kas atradās tādā pašā situācijā kā viņš, bet dzīvoja Vācijā.

26 — Skat. šajā ziņā spriedumu, 2013. gada 28. novembris, *Gomes Viana Novo* u.c. (C-309/12, EU:C:2013:774, 22. punkts).

27 — Skat. spriedumu, 1998. gada 14. jūlijs, *Regeling* (C-125/97, EU:C:1998:358, 20. punkts).

28 — Skat. spriedumu, 2004. gada 4. marts, *Barsotti* u.c. (C-19/01, C-50/01 un C-84/01, EU:C:2004:119, 36. punkts). No tā izriet, ka Direktīvas 2008/94 4. pants ir jāinterpretē šauri un atbilstoši direktīvas sociālajam mērķim, kas ir nodrošināt *minimālo aizsardzību visiem darba ņēmējiem*. Pēc analoģijas skat. spriedumu, 1998. gada 14. jūlijs, *Regeling* (C-125/97, EU:C:1998:358, 20. punkts).

29 — Skat. pēc analoģijas spriedumu, 2004. gada 16. septembris, *Merida* (C-400/02, EU:C:2004:537, 28. punkts).

30 — Komisija uzskata, ka ir nepieļaujami veikt ieturējumus, kas netiktu veikti, ja nebūtu iestājusies darba devēja maksātnespēja.

31 — Turpretim Vācijas valdība uzskata, ka pārrobežu darba ņēmēji un Vācijā dzīvojošie darba ņēmēji atrodas salīdzināmā situācijā.

55. Vācijas valdība uzskata, ka *SGB III* 167. panta 2. punkta 2. apakšpunkta galvenās sekas neizpaužas kā nelabvēlīgākas situācijas radīšana migrējošajiem darba ņēmējiem un pārrobežu darba ņēmējiem. Šīs valdības ieskatā, atkarībā no katra gadījuma specifikas, it īpaši no dažādās Savienības dalībvalstīs darba ņēmējiem piemērojamām individuālām nodokļu likmēm, šāda tiesību norma katrā atsevišķā gadījumā pārrobežu darba ņēmēja situāciju var ietekmēt labvēlīgi vai nelabvēlīgi atkarībā no tā, vai augstāks nodoklis ir nodoklis Vācijā vai nodoklis citā dalībvalstī.

56. Svarīgi atzīmēt, ka nelabvēlīgās vai pat labvēlīgās sekas, ko varētu izraisīt atšķirības starp dalībvalstu nodokļu skalām, kuru noteikšana – tā kā šī joma netiek reglamentēta Savienības līmenī – ir dalībvalstu kompetencē, nevar veidot Savienības tiesībās aizliegtu diskrimināciju [32].

57. Tomēr gadījumā, kad pabalsts maksātnespējas gadījumā, ko dalībvalsts izmaksā šajā valstī dzīvojošam darba ņēmējam, atbilst viņa neto atalgojumam, ko viņš par darbu saņēmis iepriekš un kas tādējādi paredz atjaunot *staus quo* pirms darba devēja maksātnespējas – kas atbilst Direktīvas 2008/94 mērķim –, šai dalībvalstij ir jānodrošina tāda pati attieksme pret pārrobežu darba ņēmējiem [33].

58. Līdz ar to Vācijas ienākuma nodokļa nosacīta piemērošana pārrobežu darba ņēmēju situācijās kavē panākt to, lai maksātnespējas pabalsts atbilstu agrāk saņemtajam neto atalgojumam pretēji tam, kā tas ir Vācijā dzīvojošo darba ņēmēju gadījumā [34], un tā ir diskriminācija, kas ir pretrunā ar LESD 45. pantu un Regulas Nr. 492/2011 7. pantu [35 36].

59. Es arī uzskatu, ka aplūkojamais valsts tiesiskais regulējums ir pretrunā ar Direktīvas 2008/94 3. pantu, jo ar to šīs direktīvas 4. panta 3. punktā noteiktajās augšējās robežās netiek nodrošināta visu konkrēto neapmierināto prasījumu apmierināšana. Proti, lai gan nevar apšaubīt Vācijas Federatīvās Republikas tiesības aplikt ar nodokli atbilstoši šiem prasījumiem izmaksātās atlīdzības, šo tiesību īstenošana, nosacīti atskaitot Vācijas nodokli, kas aplūkojamajā gadījumā ir augstāks nekā Francijā iepriekš piemērojamais nodoklis, apdraud Direktīvas 2008/94 3. pantu un šajā direktīvā paredzēto minimālās aizsardzības režīmu.

60. Turklāt, ievērojot, ka saskaņā ar Direktīvas 2008/94 3. pantu neapmierināto prasījumu apmierināšana ir jānodrošina *garantiju iestādēm*, Aģentūrai ir jānodrošina, ka neto atalgojumu saņem gan vietējie darba ņēmēji, gan pārrobežu darba ņēmēji. No tā izriet, ka tam, vai pabalsta maksātnespējas gadījumā saņēmējs eventuāli [37] saglabā prasījuma tiesības pret savu darba devēju viņa bruto algas nodokļa daļas apmērā, pēc mana ieskata, nav nozīmes un tas neietekmē lietas risinājumu.

32 — Skat. pēc analoģijas spriedumu, 1998. gada 12. maijs, *Gilly* (C-336/96, EU:C:1998:221, 47.–50. punkts).

33 — Šajā ziņā jānorāda, ka, ievērojot to, ka Vācijas Federatīvās Republikas darba ņēmējam izmaksājamais pabalsts maksātnespējas gadījumā paredz atjaunot viņa neto atalgojumu laikā pirms darba devēja maksātnespējas, šai dalībvalstij, piešķirot šo pabalstu, ir tiesības atskaitīt no pārrobežu darba ņēmēja bruto atalgojuma šā pēdējā iepriekš samaksātos nodokļus. Līdz ar to es uzskatu, ka Vācijas Federatīvajai Republikai ir bijušas tiesības no *A. Eschenbrenner* bruto atalgojuma atskaitīt nodokļus, kurus šis pēdējais ir samaksājis Francijā no tā paša atalgojuma pirms viņa darba devēja maksātnespējas.

34 — Skat. pēc analoģijas spriedumu, 2012. gada 28. jūnijs, *Erny* (C-172/11, EU:C:2012:399, 45. punkts).

35 — Jāatzīmē, ka iesniedzējtiesa nav devusi mājienu par jebkādu šādas diskriminācijas attaisnojumu. Tikmēr Vācijas valdība uzskata, ka "pat netieša pienākuma piemērot citu dalībvalstu nodokļu tiesību normas rezultātā rastos noraidīšanas lēmumi, kā arī nesamērīgs administratīvās slodzes pieaugums". Es uzskatu, ka šie iebildumi ir noraidāmi. Proti, 2004. gada 16. septembra sprieduma *Merida* (C-400/02, EU:C:2004:537) 30. punktā Tiesa ir lēmusi, ka "šādi jebkurā gadījumā nevar pamatot to, ka Vācijas Federatīvā Republika neievēro pienākumus, kas izriet no [LESD]". Skat. arī spriedumu, 2012. gada 28. jūnijs, *Erny* (C-172/11, EU:C:2012:399, 48. punkts) un pēc analoģijas spriedumu, 2014. gada 19. jūnijs, *Specht* u.c. (no C-501/12 līdz C-506/12, C-540/12 un C-541/12, EU:C:2014:2005, 77. punkts).

36 — Tas vēl jo vairāk ir tiesa, ja Vācijas tiesiskā regulējuma, kas neparedz aplikt ar nodokli pabalstu maksātnespējas gadījumā, mērķis ir raudzīties, lai šis pabalsts nepārsniedz to, ko tā saņēmējs būtu saņēmis kā algu. Skat. šo secinājumu 14. zemsvītras piezīmi. Tas apstiprina, ka Vācijas Federatīvā Republika varēja nosacīti atskaitīt nodokli, ko ieinteresētajai personai bija jāmaksā Francijā. Skat. šo secinājumu 33. zemsvītras piezīmi.

37 — Jānorāda, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Bundesarbeitsgericht* (Federālā Darba lietu tiesa, Vācija) palātām domas dalās jautājumā par to, vai šajā ziņā pārrobežu darba ņēmējs faktiski saglabā prasījuma tiesības pret savu darba devēju.

VI – Secinājumi

61. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai atbildēt uz *Landessozialgericht Rheinland-Pfalz* (Reinzemes-Pfalcas federālās zemes Sociālo lietu tiesa) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem šādi:

Atbilstoši LESD 45. pantam, Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 5. aprīļa Regulas (ES) Nr. 492/2011 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Savienībā 7. pantam un Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīvas 2008/94/EK par darba ņēmēju aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā 3. pantam nav pieļaujams tāds valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram, pretēji darba ņēmēju, kas ir ienākuma nodokļa maksātāji konkrētajā dalībvalstī, situācijai, pārrobežu darba ņēmējiem, kuri nav nedz ienākuma nodokļa maksātāji šajā pēdējā dalībvalstī, nedz kuru pabalsts darba devēja maksātnespējas gadījumā tiek aplikts ar nodokli citā dalībvalstī saskaņā ar viņiem piemērojamām tiesību normām, negarantē viņu agrākajam neto atalgojumam līdzvērtīgu pabalstu maksātnespējas gadījumā.